Ce este şi cam ce ar trebui să fie TRANSMISIA SPORTIVĂ?

Am convingerea că se discută (la modul serios şi argumentat) mult prea puţin despre transmisiunea sportivă ca gen radiofonic, despre exigenţele, particularităţile şi — de ce nu? — viitorul ei. Probabil că în timpul sezonului fotbalistic, atunci cînd emisiunile sportive sînt în plină actualitate, nu prea se iveşte răgazul unei asemenea discuţii, iar în restul timpului, mulţi dintre cei prezenţi vara în faţa microfoanelor, au alte preocupări... În fond, dacă am avea curiozitatea să încercăm un larg sondaj (şi este păcat că la noi se utilizează prea puţin această atît de modernă metodă de investigare!), printre ascultătorii posturilor noastre de radio, am avea cu siguranţă surpriza să constatăm că radio şi telecronicarii se ocupă pe larg şi frecvent de anumite emisiuni cu un restrins cerc de auditori şi telespectatori, în vreme ce comentariile sportive în direct, urmărite de milioane de iubitori ai sportului, rămîn să se „consume pe post" fără ca cineva să încerce o dezbatere teoretică, o cercetare a acordului modalităţilor reporterieşti cu preferinţele publicului, să ofere sugestii, să ridice obiecţii ş.a.m.d. E adevărat, se discută pe la colţuri, mai pe şoptite, mai aluziv, de parcă o intervenţie directă şi competentă ar fi incompatibilă cu tema dezbătută. Nu sînt nici partizanul notiţelor şi rîndulelor mai mult sau mai puţin răutăcioase, strecurate „în treacăt" ici-colo; lipsite de posibilitatea argumentării, respectivele consemnări rămîn de multe ori în subconştientul cititorului drept sentinţe rostite „ex-catedra" şi nimic mai mult (Mi-aş permite să sugerez redactorului şef al ziarului „Sportul", înfiinţarea unei micro-rubrici de „cronică a transmisiei sportive" — dar, mă rog, să nu se spună că mă amestec prea mult în treburile redacţiei...).

Revenind la cele afirmate, reînnoiesc invitaţia la discutarea — să le spunem astfel — a „problemelor majore" ale transmisiilor sportive. Un schimb de idei pornit din intenţii bune nu se poate solda decît cu însemnate cîştiguri în folosul milioanelor de ascultători şi telespectatori, în slujba cărora se află, la urma urmei, microfoanele şi cărele de reportaj. Deşi în ultimii 3—4 ani s-au făcut progrese certe în ceea ce priveşte realizarea transmisiunilor directe (în special la radio), mai sînt destule direcţii în care, după opinia mea, se cam bîjbîie.

Avem o „şcoală românească" de reportaj sportiv în direct? Care ar fi, în linii mari, „reporterul ideal", sinteză-tip a calităţilor către care s-ar cuveni să se tindă? Care este genul de comentariu agreat de majoritatea ascultătorilor? Tele-comentariul şi-a găsit, cu adevărat, personalitatea? „Decupajele sonore" la care se recurge în emisiunile „Sport şi muzică" (pînă şi titlul a fost calchiat după emisiunea similară a posturilor franceze!), apte să ofere şi MULT şi PUŢIN în acelaşi timp, sînt de preferat incursiunilor „de largă respiraţie"? Care ar fi dozajul optim? Există un „limbaj al transmisiei sportive" şi ce se face pentru cultivarea lui?

Iată cîteva întrebări. Titlul unei emisiuni de la televiziune se potriveşte perfect: „Întrebări la care s-a răspuns, întrebări la care nu s-a răspuns încă". Socot că e o datorie să ne aducem contribuţia la încercările de elucidare a unor asemenea probleme, chiar dacă unii dintre noi ne întîlnim doar tangenţial cu sportul în preocupările cotidiene.

Într-o vreme, se credea că, pentru a deveni un bun reporter sportiv este suficient să beneficiezi de ceva dicţie, de un ritm al frazării susţinut şi să cunoşti regulamentul jocului respectiv. Din fericire (pentru ascultători) o asemenea opinie s-a auto-torpilat pînă la discreditarea totală. Exigenţele gazetăriei radiofonice, proprii deceniului nostru, nu prea favorizează apariţia impostorilor, detectînd-o imediat şi eliminînd-o prin supunerea la ridicol. Calea de mijloc a reportajului rămîne însă pe mai departe deschisă. Din păcate!

Reporterul ideal? Fiecare îl vede în felul său. Totuşi, subiectivitatea are limite; anumite criterii au o existenţă obiectivă şi, cu ceva bunăvoinţă, s-ar putea încerca cîteva creionări. Subsemnatul, ca „împricinat", nu poate emite decît opinii absolut personale. De pildă, nu consider reportajul care, pe parcursul a zeci de minute, se consumă în fraze de genul „Vasile paseazăă lui Gheorghe", drept transmisie sportivă. Este cel mult un inventar conştiincios, de maşină electronică. Beneficiem de raţiune necodificată tocmai pentru a discerne, a extrage concluzii, a emite aprecieri. Şi, în afară de aceasta, radio-ascultătorul, handicapat (permiteţi-mi să folosesc acest termen sportiv) de absenţa imaginii trebuie ajutat „să vadă". Aici intervine mai mult ca oriunde, noţiunea de „talent", capacitatea de sesizare şi de asociere imagistică fiind puse serios la încercare. Apoi — şi n-avem voie să uităm aceasta — radioul este o tribună de cultivare a limbii noastre româneşti. Exprimările precare discreditează, oricînd mai mult decît tăcerea cea mai profundă. Dar chiar mai reprobabilă decît eroarea gramaticală mi se pare practica răsucirii, de-a lungul unei transmisii, a aceloraşi biete 40—50 de cuvinte, cînd limba noastră este capabilă de atîta varietate lexicală, subtilitate stilistică, sinonime ş.a.m.d. Îmi displ.ac şi încercările teribiliste de a epata şi buimăci ascultătorul, servindu-i, între două... faulturi, catrene de Omar Kayam şi panseuri ale lui Oscar Wilde. Există pe undeva, o „linie de mij.oc", care nu reprezintă mediocritatea ci, dimpotrivă, înţelepciunea — dacă nu vi se pare exagerat spus. Deocamdată, nu cred că avem reporterul cu adevărat aproape de „tipul ideal" — dar, în schimb, avem cîteva maniere de relatare. Lucrul este îmbucurător şi, la urma urmei, explicabil. Dintre obişnuiţii emisiunilor „Sport şi muzică", doar 2—3 sînt profesionişti în adevăratul înţeles al cuvîntului; ceilalţi profesează meserii aflate între director de teatru şi profesor suplinitor. Un „numitor comun" (în afara cerinţei majore de competenţă şi obiectivitate) este şi imposibil de aplicat şi de loc de dorit. Cîtă vreme „manierele" nu conduc la „manierism" agresiv, prezenţa lor poate şi trebuie să fie salutată: transmisia sportivă înseamnă şi creaţie în sensul bun al cuvîntului, iar creaţia cere personalitate, modalitate proprie, sunet distinct şi în ultimă instanţă — curaj...

Citeva cuvinte despre probitatea profesională. Ideal ar fi să putem crede în obiectivitatea absolută şi infailibilă. Dincolo de bunele intenţii ale acestuia care vede şi spune, se vor afla însă, întotdeauna acele intime resorturi ale subiectivităţii, capabile să determine nuanţe particulare, reacţii diferenţiate. Avînd în vedere faptul că emiterea constatării se face aproape simultan cu efectuarea ei, anumite revederi, corelări, consultări şi corectări ulterioare (posibile în presa scrisă) sînt, în cazul transmisiei directe, de regulă, imposibile; subiectivitatea îşi poate spune mult mai degrabă cuvîntul într-un reportaj radiodifuzat direct decît într-unul tipărit a doua zi. Şi atunci? Putem pretinde crainicului o maximă obiectivitate? Evident, da: maximă în sensul eliminării voite a preferinţelor, în sensul subsumării experienţei şi cunoştinţelor sale unui efort susţinut de conturare cît mai exactă a tabloului prezentat de joc şi, în ultimă analiză, în sensul ignorării anumitor presiuni care — din păcate — se mai fac pe ici-colo. Crainicul din provincie care, săptămînă de săptămînă, este pus să relateze desfăşurarea meciurilor echipei locale va intra, mai devreme ori mai tîrziu, în circuitul „frămîntărilor fotbalistice" din urbea sa şi i se va părea, la un moment dat, şutul lui Popescu V. cel mai teribil din univers. Climatul de obiectivitate mai este viciat, uneori, şi de atmosfera unor stadioane. La Cluj ori la Bucureşti, crainicul îşi permite să trateze în mod egal fiecare echipă prezentă pe gazon, dar acelaşi lucru nu este posibil, deocamdată, pe toate stadioanele — fie şi numai datorită faptului că lipseşte acea amenajare elementară denumită „cabină de transmisie".

Unii sînt de părere că cele spuse în legătură cu transmisiile interne sînt inaplicabile în cazul relatării de pe stadioanele din străinătate unde joacă echipe româneşti sau selecţionatele ţării noastre. Mai exact spus, se vîntură ideea unui „crainic-patriot" care observă greşelile jucătorilor noştri, dar le trece cu vederea din „dragoste pentru sportul românesc", care priveşte fauluriile adversarilor cu lupa şi care, în cazul unei victorii, îneacă finalul transmisiei într-un sos roz-bombon de autentică apoteoză, iar în cazul înfrîngerii se apucă să-l afurisească pe arbitru, să bîrfească gazonul, norii, gheaţa, noroiul, publicul ş.a.m.d. Nu mai este necesară, cred, nici un fel de demonstraţie pentru a pune în evidenţă faptul că acesta este un „patriotism" rău înţeles, că în climatul de sinceritate constructivă, propriu anilor noştri, o asemenea optică este inacceptabilă. (Excepţie fac, bineînţeles, cazurile în care constatări, ca cele ironizate mai sus, sînt impuse şi justificate de situaţia de pe teren; împrejurările de acest fel sînt însă destul de rare).

Obiectivitatea se află, aşadar, în „mîinile" crainicului. Dacă buna credinţă este prezentă la microfon din minutul 1 şi pînă în minutul 90, dacă există experienţa necesară, dacă lipsesc presiunile, dacă..., observaţi, sînt cam mulţi de „dacă". Mi-aş permite să consider prezenţa primei condiţii (buna credinţă) drept adevăr axiomatic şi să nu pun nici o clipă la îndoială probitatea celui ce relatează. Factorul major, aşadar, există de fiecare dată. Acei mărunţei „factori minori", e adevărat, se mai întîmplă să influenţeze transmisiile noastre sportive. Şi, bineînţeles, e păcat.

Tele-comentariul se află şi el (îmi place să cred) într-o perioadă de căutări. Ca telespectator, detest transmisia în care mi se spune „jucătorul X a căzut la pămînt", cîtă vreme văd şi singur exact faptul că „X este căzut la pămînt". Doresc sinteză, informaţie inedită, concluzii avizate, economie de cuvinte. (Ţin minte că am făcut, cu ani în urmă, o transmisie pentru televiziune. Întors în ţară, am ascultat înregistrarea şi m-am înspăimîntat: vorbisem „ca la radio" şi cred că-i năucisem pe bieţii telespectatori cu tot soiul de amănunte pe care, fără doar şi poate, le sesizează singuri, demult!). În orice caz, investiţia de inteligenţă, dublată de o competenţă impecabilă (nu mai vorbesc de obiectivitate!) s-ar cuveni să fuzioneze în acel tot organic imagine-sunet. Televiziunea a reuşit cîteva transmisii remarcabile în cursul anului 1967, dar tocmai absenţa unor aprecieri competente şi deschise în presă a condus la anumite eşecuri. (Un crainic excelent, pe care-l preţuiesc în mod deosebit şi a cărui rezervă elegantă şi plină de bunăcuviinţă o consider cum nu se poate mai potrivită pentru televiziune, s-a hotărît la un moment dat — probabil, urmare a unor „sfaturi" primite la o... cafea — să abandoneze această rezervă în favoarea unei agresivităţi jenante...).

Vorbeam despre o „şcoală românească" de reportaj sportiv în direct. Să fie oare prea mult spus? N-aş crede, dacă mă gîndesc la faptul că personalitatea unor comentatori (francezi, maghiari, italieni) şi-a pus într-atît amprenta asupra fizionomiei transmisiunilor, încît au apărut discipoli şi, inevitabil, epigoni. Francezii cultivă tipul reporterului causeur, oricînd dispus la un spirit, la o butadă, italienii acordă credit larg vervei şi ritmului cu rezonanţă de petrecere napolitană; cei iugoslavi (în special Mladen Delic şi ceilalţi reporteri de la Zagreb) sînt reţinuţi, sobri, punctează doar (destul de caustic), se entuziasmează greu şi rar. Ar fi interesant de detectat un „stil" al transmisiunilor noastre, de discutat pe marginea realizărilor certe obţinute în acest domeniu, de conturat traiectoria unei linii directoare capabilă să înmănuncheze la modul pozitiv varietatea în unitate. Cît de interesantă ar fi discutarea unei emisiuni (după reascultarea înregistrării) în comun cu alţi comentatori! Optica unora („Să nu-mi dea lecţii cutare, că dacă l-aş pune la microfon, n-ar putea lega o frază!") de „repudiere" a competenţelor în acest domeniu este falsă; în fond, cronicarii teatrali sau muzicali nu sînt, în acelaşi timp, actori sau... cîntăreţi. Nu ştiu cine ar fi în măsură să patroneze asemenea întîlniri; poate Radioteleviziunea, poate Asociaţia presei sportive. În orice caz, mi se pare mai mult decît necesară scoaterea transmisiei sportive din „anonimatul duminical". Este adevărat, ce place unui ascultător, poate displace altuia. Dar, cunoaştem oare care sînt preferinţele şi aşteptările majorităţii? Scrisorile sosite la redacţii nu le consider întru-totul probante, cele mai multe dojenesc pe realizatorul transmisiei

ţeze transmisiile noastre sportive. Şi, bineînţeles, e păcat.

Tele-comentariul se află şi el (îmi place să cred) într-o perioadă de căutări. Ca telespectator, detest transmisia în care mi se spune „jucătorul X a căzut la pămînt", cîtă vreme văd şi singur exact faptul că „X este căzut la pămînt". Doresc sinteză, informaţie inedită, concluzii avizate, economie de cuvinte. (Ţin minte că am făcut, cu ani în urmă, o transmisie pentru televiziune. Întors în ţară, am ascultat înregistrarea şi m-am înspăimîntat: vorbisem „ca la radio" şi cred că-i năucisem pe

că nu l-a lăudat destul pe Stîrlogea, că n-a „demascat" incompetenţa arbitrului X, că n-a pomenit de „talpa" lui Nunweiller III din minutul 85.

Se impun — de aceea — investigaţii mai profunde şi discuţii mai largi, fiindcă fizionomia transmisiei cvasi-perfecte nu se poate contura din auzite şi pe încercate.

Mircea Radu IACOBAN

Ilustraţii: **N. CLAUDIU**

CAMPIONATELE ŞCOLARE ORĂŞENEŞTI DE BASCHET ŞI VOLEI

Campionatele şcolare de baschet (faza pe oraş) au prilejuit, în etapa a III-a, cîteva întîlniri caracterizate printr-o strînsă luptă şi printr-un remarcabil nivel tehnic, ca acelea în care au evoluat liceele I. L. Caragiale, N. Bălcescu, Nr. 36 şi Mihai Viteazu (băieţi).

La volei au întrunit aceste caracteristici întîlnirile dintre liceele M. Basarab — Gh. Lazăr, Gh. Şincai — Nr. 6 (băieţi), Nr. 31 — Şc. g-rală 150 şi Şc. g-rală 51 — Şc. g-rală 79 (fete).

Rezultatele înregistrate: BASCHET, *licee fete:* Lic. N. Bălcescu — Lic. M. Sadoveanu 67—33, Lic. 35 — Lic. Sp. Haret 60—35, Lic. 36 — Lic. Al. Sahia 84—3, Lic. 6 — Lic. 39 77—12; *licee băieţi:* Lic. Gh. Şincai — Lic. D. Cantemir 64-42 Lic. 36 — Lic. M. Viteazu 68-66, Lic. 35 — Lic. M. Basarab 84-47, Lic. I. L. Caragiale — Lic. N. Bălcescu 78—76; *şcoli generale, fete:* Şc. g-rală 173 — Şc. g-rală 122 35—20, Lic. 10 — Şc. g-rală 199 31—28, Şc. g-rală 151 — Şc. g-rală 141 35—11, Lic. 5 — Lic. 39 28—23; *băieţi:* Şc. g-rală 118 — Lic. 36 54—29, Lic. 12 — Şc. g-rală 16 29—28, Lic. 3 — Lic. 20 38—21, Lic. 7 — Şc. g-rală 1 51—36. VOLEI, *licee fete:* Lic. M. Basarab — Lic. Gh. Lazăr 3—0, Lic. M. Eminescu — Lic. A. Vlaicu 3—0, Lic. 25 — Lic. 10 3—0, Lic. M. Viteazu — Lic. Dr. P. Groza 3—0; *băieţi:* Lic. M. Basarab — Lic. Gh. Lazăr 3—2, Lic. Gh. Şincai — Lic. 6 3—1, Lic 25 — Lic. 11 3—1, Lic. M. Viteazu — Lic. Dr. P. Groza 3—0; *şcoli generale, fete:* Şc. g-rală 26 — Şc. g-rală 117 2—0, Lic. 24 — Şc. g-rală 192 2—0, Şc. g-rală 51 — Şc. g-rală 79 2—1, Şc. g-rală 150 — Lic. 31 2—1; *băieţi:* Şc. g-rală 142 — Lic. 42 2—0, Şc. g-rală 73 — Lic. 6 2—0, Lic. 32 — Şc. g-rală 178 2—0, Şc. g-rală 111 — Şc. g-rală 26 2—0; *şcoli tehnice, fete:* 23 August — S. T. Unirea 3—0, Geologie — Sanitară 3—1, Arhitectură — Finanţe 3—0; *băieţi:* Construcţii — C.F.R. 3—1, I. Rangheţ — S. T. 23 August 3-0, Unirea — Kretzulescu 3—1, Geologie — Muntenia 3—0, Arhitectură — Telecomunicaţii 3—0, Finanţe — Sanitară 3—0, UCECOM — M.I.U. 3—0.

Pe planşe — seniorii bucureşteni

Campioni: TRAIAN TACHE şi GABRIELA ŞTIRBU la floretă, VIOREL ENDUSEWSKI la spadă şi ILIE TUDOR la sabie

În a doua jumătate a lunii ianuarie au intrat în competiţie şi scrimerii seniori, participanţi la întrecerile din cadrul campionatului Capitalei, categoria a III-a. Primul campion a fost desemnat în persoana floretistului *Traian Tache* de la I.C.F., cîştigător cu 5—2 la *Radu Nisipeanu* şi cu 5—3 la *Constantin Coman*, în turneul final. Tache, trăgător cu o frumoasă activitate pe planşe, cu 5—6 ani în urmă, şi-a reluat acum pregătirile. Reintrarea sa, după cum se vede, a fost de bun augur. Clasamentul probei: *1. Tr. Tache (I.C.F.), 2. R. Nisipeanu (C.S.S.), 3. C. Coman (Steaua), 4. Fl. Soare (Viitorul), 5. I. Dinu (Universitatea), 6. D. Marin (C.S.S.).*

Proba feminină de floretă a revenit unei reprezentante a clubului sportiv Steaua, *Gabriela Ştirbu*. Ea a realizat două frumoase victorii în turneul final, unde a dispus de *Mariana Manea*, cu 4—1 şi de *Margareta Scurtu*, cu 4—2. Felicitări tinerei campioane şi antrenorului ei, *Dumitru Mustaţă*, care conduce în cadrul clubului un puternic centru de perspectivă. Clasament: *1. Gabriela Ştirbu (Steaua), 2. Mariana Manea (Universitatea), 3. Margareta Scurtu (Progresul), 4. Viorica Draga (Şcoala sportivă nr. 1), 5. Melania Stănculescu (S.P.O.B.), 6. Elena Izdrailă* (Steaua).

Întrecerile de spadă au fost dominate de reprezentantul clubului sportiv Universitatea, *Viorel Endusewski*. În clasamentul probei, el a fost urmat de *Clement Tomescu* de la I.C.F. şi de *Gheorghe Ionaşcu* de la Viitorul.

În fine, la sabie, pe primul loc s-a situat tot un scrimer de la Universitatea, *Ilie Tudor*. În continuare s-au clasat *Cornel Căpruciu* (Universitatea) şi pe locurile 3—4, ex aequo, *Constantin Tinică* şi *Ioan Dumitrescu*, ambii de la S.P.O.B

★

De notat faptul că primii patru clasaţi în fiecare probă au dreptul de a participa în continuare la competiţie, pentru obţinerea categoriei a II-a de clasificare.

Aspiranţii la o categorie superioară vor intra în competiţie chiar simbătă (floretiştii).

Pledoarie dezinteresată pentru sporturile albe

(Urmare din pag. I)

Dar, hai să spunem că sîntem îndărătnici şi nu vrem să ne lăsăm convinşi. Ce spuneţi atunci de puritatea, de graţia şi desăvîrşirea tehnică a patinatorilor artistici? Nu-i aşa că uneori vă întrebaţi unde începe şi unde sfîrşeşte arta baletului clasic şi a baletului pe gheaţă? Să mai spunem că muzica pe care se execută astăzi programele seamănă din ce în ce mai mult cu muzica sălilor de concerte şi că patinatorii dansează după partituri de Ceaikovski, Enescu, Verdi sau Puccini!

Poate sînteţi un admirator al jocurilor sportive, sigur, al fotbalului. N-o să spuneţi că acest teribil şi înverşunat hochei, cu faze palpitante, goluri entuziasmante şi scoruri răsturnate în ultimele secunde, nu vă sugerează sportul sporturilor dv?

Dar să nu greşim! Sporturile de iarnă mai înseamnă încă multe altele: săniuţe şi bob, schi înhămat şi patinaj vitezăă. Şi, pentru marii temerari, traversările alpine de iarnă.

N-aş putea încheia acest modest elogiu al sporturilor de iarnă fără a aminti îndrăzneala şi prietenia alpină, sportivitatea unică a sporturilor de iarnă ori specifica şi inegalabila atmosferă de cabană. Nici un sport, nici unul, nu creează o asemenea intimitate şi ambianţă, şi e firesc să fie aşa, căci nicăieri ca aici, sufletele nu sînt şi nu se simt mai aproape.

A fost nedrept că pînă în 1924, popoarele n-au înţeles să se întreacă şi în sporturile iernii. Dar iată, peste puţine zile, la Grenoble, vom sărbători cu toţii a zecea ediţie, jubiliară a J.O. de iarnă.

Poate, într-un fel, aceste rînduri nu sînt numai ale sporturilor de iarnă, ci şi ale Olimpiadelor albe. Sigur, însă, ele sînt scrise din inima oamenilor de munte şi din cea a munţilor, pentru toţi cei care iubesc mişcarea şi natura, sau pentru cei care nu le cunosc încă, dar vor păşi într-o zi spre ele, miraţi şi fericiţi.

„STRADA OLIMPIADEI"

Am primit la redacţie următoarea scrisoare, pe care o reproducem în întregime:

TOVARĂŞE REDACTOR,

Vă cer scuze că, în plin sezon sportiv de iarnă, înaintea mult aşteptatei Olimpiade albe, vin să vă deranjez, poate, cu o problemă care iese din cadrul strict al preocupărilor dv., dar care, cu ajutorul ziarului, socotesc eu că poate fi rezolvată.

Este vorba de dezinteresul pe care edilii Capitalei noastre îl arată pentru evenimentul sportiv mondial, cunoscut şi respectat, venerat chiar, de antici şi de atîtea generaţii ale ultimelor două secole.

V-aş fi recunoscător dacă, în cinstea acestui eveniment, aţi interveni la Sfatul popular al Capitalei, propunînd să schimbe numele actualei străzi a Olimpiadei — din raionul 1 Mai — şi să dea această denumire atît de preţuită unei străzi corespunzătoare care, ori să fie situată lîngă o bază sportivă, ori să se afle într-un cartier nou al Capitalei. Bucureştiul — din cîte ştim — nu duce lipsă de baze sportive, nici de cvartaluri moderne şi de bulevarde admirate de vizitatorii străini şi români.

Vă trimit — spre documentare — o fotografie din care se poate vedea cu cît dezinteres au tratat „naşii" acordarea numelui unei străzi.

Priviţi imaginea! „Uliţa" nu are nimic comun cu sportul; nici un stadion prin apropiere; pe ea nu locuieşte vreun „olimpic"... Şi dacă frumoasă nu este, tangenţe cu sportul nu are şi nici o bază sportivă (chiar de mai mică importanţă) în vecinătate, de ce să aibă o asemenea stradă un nume simbolic, respectat şi iubit, care a trecut cu glorie peste veacuri şi milenii.

N-ar fi rău ca în cinstea Jocurilor Olimpice de la Grenoble să avem în Bucureşti o adevărată stradă a OLIMPIADEI!

Titu TOMESCU
— tehnician constructor —

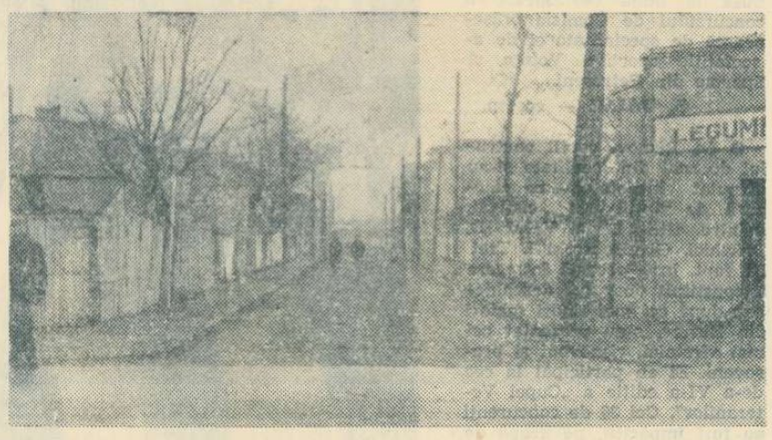

N.R.: Foarte justă observaţia cititorului nostru! Problema denumirii străzilor Bucureştiului, amplu dezbătută, reglementată — parţial — prin măsurile luate în ultima vreme, nu a fost epuizată, din cîte se vede. Mai există, în această privinţă, multe situaţii nepotrivite, dacă nu chiar ridicole, cum ar fi aceea sesizată de tov. Tomescu.

Poate că Sfatul popular al Capitalei îşi va rupe un dram de timp ca să reflecteze la cele de mai sus.

ÎNTRECERI DE PATINAJ ŞI SĂNIUŢE LA HAŢEG

Consiliul raional E.F.S. Haţeg şi comisia raională de schi au iniţiat o serie de acţiuni lăudabile în sporturile specifice anotimpului rece. Astfel, în curtea liceului s-a amenajat un patinoar, unde funcţionează şi un curs de iniţiere în patinaj condus de profesorul I. Stanciu. Totodată, a luat fiinţă şi un centru de schi pentru copii. Cei mai mici schiori învaţă abecedarul acestui frumos sport de la profesorul E. Mrazec. Duminica trecută a avut loc un interesant concurs de schi şi săniuţe.

N. SBUCHEA — coresp.

„EDUCAŢIE FIZICĂ ŞI SPORT" — NUMĂRUL 1

Profesori de educaţie fizică, antrenori, sportivi!

În curînd, va apare numărul 1/1968 al revistei lunare „Educaţie fizică şi sport". În paginile ei veţi putea găsi articole referitoare la „Legea cu privire la dezvoltarea activităţii de educaţie fizică şi sport", „Pregătirea pe zăpadă a schiorului fondist", „Startul în bob", „Pregătirea psihologică a pentatlonistului modern", „Aspecte teoretice şi practice ale lucrului în circuit în lecţia de educaţie fizică", „Prezenţa sportului la EXPO' 1968", „Jim Ryun", precum şi un bogat fişier bibliografic. Articolele sînt semnate de profesori de educaţie fizică avînd o bogată experienţă, de medici sportivi, de antrenori.

Acest interesant număr al revistei îl veţi putea procura de la toate centrele de difuzare a presei, iar abonamentele se pot face prin oficiile poştale. Costul abonamentului pe un trimestru este de 12 lei.

TELEFERICUL

Poate că, la urma urmei, în asemenea cazuri nu mai e nevoie de nici un articol. Presa centrală a publicat nenumărate articole, mai ales în ultimul an, şi mai ales Scînteia — despre cabane prost întreţinute, despre beţivii care urlă şi tropăie noaptea deranjîndu-i pe turiştii autentici, despre drumuri nemarcate — ceea ce facem noi azi — despre teleferice.

De altfel, autorul acestor rînduri s-a plictisit de foiletoanele vioaie care îi satirizează pe incapabili, indolenţi şi rău voitori. De ce să-i tot satirizăm — chiar dacă e „publicistic" — sau să facem emisiuni la televiziune pe contul indolenţilor înveteraţi, cînd ei pot fi, pur şi simplu, înlocuiţi în muncă?

Aşa că stimaţi tovarăşi care vă ocupaţi de indolenţii sau incapabilii în subordine, nu mai trimiteţi ziarelor rezultatele „verificărilor", procesele verbale ale „şedinţelor de analiză" sau motivările obiective ale „lipsurilor".

Cetăţeanul, în cazul nostru turistul sportiv, nu are nevoie de motivări, analize şi verificări.

El are nevoie — după o săptămînă de muncă — de munte, de zăpadă, de aer.

Dar dacă duminica la Predeal (important centru turistic al ţării în timp de iarnă) trebuie, pentru a urca pe Clăbucet:

1. Să constaţi ajungînd la schiftul nou că biletele se vînd undeva, pe pîrtie, la un chioşc,

2. Să aştepţi la teleferic două ore în picioare, înghesuit într-un soi de gang, îngustat (?) prin bare, în ploaie, ninsoare, vînt,

3. Să ştii, în timp ce tremuri afară, că există o sală de aşteptare, în care însă, pentru rentabilitate (!) se vinde vin şi tuică fiartă,

4. Să vezi, în timp ce îngheţi la coadă, strecurîndu-se prin faţă diverşi foşti (!) campioni şi actuali amici sau protectori ai oamenilor de ordine,

5. Să nu te poţi retrage fiindcă ţi s-a plasat un abonament pentru a te obliga să înghiţi orice condiţii,

6. Să rămîi în scaun 22 de minute (dacă ai ajuns după ora 10) în loc de 10 minute (cît durează urcarea înainte de ora 10),

7. Să afli, aşezîndu-te pe scaunul suspendat, la minus opt, nouă, paisprezece grade, că nu sînt pături de învelit, întrucît ele zac risipite în golul de dedesubt (prinderea lor de scaune constituind o problemă insolubilă pentru organizatori),

8. Să ajungi obosit şi înfometat la restaurantul nou (transformat, de fapt, în sală de aşteptare sau sală de şedinţe pentru juriile de concursuri) şi să aştepţi alte două ore ca să mănînci...

— Dar, de fapt —

...Ei bine, supus tuturor acestor chinuri, după ce ca amator pasionat de schi, turistul s-a trezit la ora 4 şi 30 dimineaţa, el se simte pe drept victima unei infracţiuni.

Şi dacă se penalizează distrugerea unui car cu sfeclă, nu trebuie oare după cerinţele morale elementare (inexistente pentru indolenţi sau incapabili, dar în vigoare pentru marea majoritate a cetăţenilor) şi după legile constituţionale (valabile atît pentru cetăţenii cinstiţi cît şi pentru indolenţii înveteraţi) să fie socotită infracţiune acţiunea de dizolvare a moralului şi de periclitare a sănătăţii omului dornic de munte şi aer, duminica?

Dacă, însă, acest argument pare mult prea metaforic şi prea puţin economic, cine răspunde totuşi pentru transformarea sălii de aşteptare în bufet, a sălii de restaurant în sală de şedinţe, cine plăteşte păturile pierdute?

Şi, la urma urmei, fără motivări, verificări, noi şedinţe de analiză (privind sesizări a căror vechime întrece un an) cine răspunde în acest caz pentru transformarea sportului de iarnă într-o îndelungată mucenicie şi pentru transformarea turismului duminical în sursă de astenii?

Camil BACIU